

Балканската война е едно от най-значимите събития в близката ни история. Тя е подчертано изражение на възжденията, бляновете на цялото българско население от освободените земи да помогне за избавлението на своите братя от Македония и Одринска Тракия.

Безчинствата, които се извършват от турските чети и отделни турци за изстребване на българското население, останали под османско владичество, злодеянията в Щип през 1911 г. и кланетата в Кочани на 25 юни 1912 г. разбунват духовете на българите. Мобилизацията и обявяването на войната се посрещат с невиджано въодушевление, с неописуема радост, с екзалтирани възгласи от градове, села и паланки. Приписаните резервисти по военновременните щатове в частите и подразделенията на българската армия се стичат в казармите, като съкращават значително сроковете за провеждането на мобилизацията. Капитан Спас Икономов, военен кореспондент през този период, пише: "**Зовът за мобилизация бе посрещнат не с радост, не с одобрение, а с буен, неудържим и луд ентузиазъм**".

Резервистите от **Трети Бдински полк** се явяват в казармата с песни, кавали, гайди и байраци. Желаящите да влязат в бойните редици на полка надвишават мобилизационните нужди. Не липсват и куриози. Спас Икономов разказва: "

В едно село кметът бил бит от селяните, защото като получил съобщението през нощта, не ги събудил с камбаната, а чак сутринта им съобщил. Оправданието на кмета, че имало 2-3 часа време докато да тръгнат от селото, не оказало никакво влияние. "Щом се получи известие, веднага се тръгва" - заявил един, който знаел военните работи. Кметът бил понабит и селяните с шум и песни се отправили към града

".

Желанието на българите да се бият за своите поробени братя в Македония и Тракия повдига до неузнаваемост народния дух. Хиляди българи, живеещи в Москва, Санкт Петербург, Берлин, Брюксел, Париж, Америка се стичат в България и настояват незабавно да бъдат включени в списъците на войсковите части. От Одеса БТА съобщава: **"От Петербург пристигнаха 60 български офицери... Присъствалите на брой 2000 души изпяха българския химн. Днес се започва масово заминаване на българските резервисти** ". Българският народ приема войната не само с голямо въодушевление, но и с огромна морална отговорност и задължение. "

Аз видях - пише руският кореспондент на "Биржевье ведомости" Т. Олегин - шестдесетгодишни старци, дошли при военните власти с воловете си и с възрастните мъже от семействата си, да искат (не да молят), а настоятелно да искат, щото и те, старците, да бъдат зачислени в обозите, воловете им да бъдат взети, а синовете им, внуците им да бъдат веднага изпратени на границата. Аз видях и жени - майки и съпруги, които да изпращат своите синове и мъже с твърдостта и спокойствието на древните римлянки

".

Масово във войската се включват и българските интелектуалци - Димитър Полянов, Михаил Кремен, доц. М. Арнаудов, доц. Балабанов, акад. Балан. Владимир Димитров (Майстора), Йордан Йовков. Антон Страшимиров, Димчо Дебелянов и много други.

Ако въодушевлението на българския народ смайва света, дважд е по-голямо учудването при започването и воденето на бойните действия. Малко преди да падне Лозенград, началникът на германската военна мисия в Турция Колмор фон дер Гоц високомерно заявява: "Лозенградските силни позиции могат да бъдат взети само след шестмесечна обсада и то от пруски войски". Българската армия завладява града за два дни. Командирът на трети турски низамски корпус Махмут Мухтар паша в паниката не намира време да си вземе часовника и обсипаните с бисери табакера и сабя. **"Превзема нето на Лозенград... е един от най-големите триумфи, каквито въобще военната история познава..." - пише в. "Дейли телеграф**

".

В продължение на пет века много горчилка се натрупва в душите на българския народ, съчетана със свещената му самопожертвователност в името на освобождението на онеправданите братя в Македония и Одринска Тракия. Българският войник не пита какво е количеството на стоящия срещу му противник, а иска да знае само къде е и се устремява да го разгроми и обърне в бяг.

Френският военен министър на всеослушание заявява, че българската армия е най-добрата в Европа, че предпочита 100 000 българи, пред която и да е било

Написано от ivailo

Петък, 05 Октомври 2012 21:41

европейска армия. Вестник "Таймс" пише: "В Източна Европа се яви нова военна сила, която даже Великите сили не могат да удържат". Победите на българската армия се дължат не на последно място и на образоваността и просветеността на нашия войник, на осъзнатата му отговорност, на добре премисленото решение в името на какво жертва живота си. Плененият Явер паша споделя пред френския майор Матарел: "Мен ме учуди съзнателността и интелигентността на българския войник. Аз имах случаи да беседвам с тях и да си призная, мислех, че това са преоблечени офицери".

Одринската крепост, изградена с помощта на германски специалисти, се считала за една от най-силните в цяла Югоизточна Европа - предна позиция с укрепени точки; пред нея на 30-50 км непрекъснатата телена мрежа с ширина 6-9 м; главен укрепен пояс с 20 укрепления; ровове, дълбоки 4 м и широки 6-7 м; втори отбранителен пояс с 4 укрепления. Командирът на гарнизона разполагал с 59 600 души, 524 оръдия и 40-50 картечници.

На 23 март в 19,00 часа започва атаката на източния сектор на крепостта. В 8,20 часа на 26 март Шукри паша изпраща пратеници за предаването на крепостта. Малко преди пленяването му от командира на конния отряд - майор Гурко Мархилев, Шукри паша изпраща телеграма до Цариград: "Всичко е свършено, българските войски нахлуват вече в самия град... Аз сега се уверих, че на вашата армия никаква крепост не може да противостои. Моля да благоволите да приемете сабята ми".

Падането на Одринската крепост под ударите на българските войни несъмнено е най-високата кота в нашето военно изкуство, връх на българската бойна слава. Това достижение става възможно благодарение на въодушевляването, беззаветната преданост, героизма, безпределния патриотизъм, активността и творчеството на цялата ни войска - от редника до генерала. До този връх България се изкачва благодарение на саможертвата на своите достойни синове. Нашите деди ни завещаха наследство, което завинаги ще остане в златните страници на нашата и световната история. Днес, 100 години по-късно, когато болшинството българи живеят в недоимък, когато много наши сънародници се притесняват при назоваването на своята националност, все по-често трябва да се обръщаме към нашата история, към ония събития, които са ни правили горд народ, с високо самочувствие и достойнство.

Надявам се, че тази ретроспекция ще ни мотивира да бъдем по-корави, по-устойчиви в борбата с ежедневните трудности. И, дай Боже, в близко бъдеще, с общи усилия на цялата ни нация да направим така, че да имаме отново поводи да изправим глава и света да заговори за нас с уважение, така, както е било през Балканската война.

О.р. полк. Сашо ВАСИЛЕВ

вестник Видин брой 69 1-3 октомври 2012г

{loadposition user28}